

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa „T.” Spółki Akcyjnej z siedzibą w P.
przeciwko „E.” Spółce Akcyjnej z siedzibą w P.
o nakazanie ,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2014 r.,
zażalenia strony pozwanej
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w P.
z dnia 9 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa .../12,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 czerwca 2013 r. Sąd Apelacyjny w P. sprostował oznaczenie strony pozwanej w rubrum wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 27 września 2012 r. oraz w rubrum wyroku Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 5 marca 2013 r. w ten sposób, że w miejsce: „G. Spółce Akcyjnej z siedzibą w P.” wpisał: „E. Spółce Akcyjnej z siedzibą w P”.

Zażalenie pozwanej na to postanowienie zostało przez Sąd Apelacyjny odrzucone postanowieniem z dnia 9 lipca 2013 r. Sąd Apelacyjny stwierdził, że w świetle art. 394¹ k.p.c. zażalenie jest niedopuszczalne, ponieważ postanowienie

o sprostowaniu wyroku nie może być uznane za postanowienie kończące postępowanie w sprawie (art. 373 w związku z art. 370 i art. 397 § 2 k.p.c.).

W zażaleniu na postanowienie z dnia 9 lipca 2013 r. pozwana podniosła zarzut naruszenia art. 394¹ § 2 k.p.c. przez przyjęcie, że postanowienie o sprostowaniu oznaczenia strony w rubrum wyroku sądu pierwszej i drugiej instancji nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie, i art. 373 w związku z art. 370 i art. 397 § 2 k.p.c. przez przyjęcie, że zażalenie na postanowienie sądu drugiej instancji o sprostowaniu wyroku jest niedopuszczalne. W konkluzji wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 2 k.p.c., w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹, a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. W świetle przytoczonego przepisu podstawowe znaczenie dla oceny dopuszczalności zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji ma – obok kasacyjnego charakteru sprawy – rodzaj postanowienia, a ściśłe to, czy może być ono zakwalifikowane do kategorii postanowień kończących postępowanie w sprawie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego za utrwalone można już uznać stanowisko, że postanowienie sądu drugiej instancji o sprostowaniu wyroku i to zarówno wyroku tego sądu, jak i wyroku sądu pierwszej instancji nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie, nie kończy ono bowiem sprawy jako całości poddanej pod osąd, a ma jedynie charakter incydentalny (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 1998 r., II CZ 70/98, nie publ., z dnia 9 grudnia 1998 r., II CZ 143/98, nie publ., z dnia 27 stycznia 1999 r., II CZ 158/98, nie publ., z dnia 26 maja 1999 r., III CZ 34/99, nie publ., z dnia 26 października 2011 r., III CZ 53/11, nie publ. i z dnia 13 czerwca 2013 r., V CZ 28/13, nie publ.).

Podzielając to stanowisko trzeba stwierdzić, że postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 18 czerwca 2013 r. o sprostowaniu wyroku nie podlega zaskarżeniu zażaleniem. Niezaskarżalny charakter ma tym samym postanowienie

Sądu Apelacyjnego z dnia 9 lipca 2013 r. o odrzuceniu zażalenia na postanowienie z dnia 18 czerwca 2013 r.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 398⁶ § 2 i art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.

db